

КЊИЖЕВНЕ НОВИНЕ

Лист за књижевност и друштвена питања
Број 1259-60 ■ Београд, март-април 2017. ■ Година LXIX

На крилима сете

Веселин Мишњић: *Пустинјске песме*, Индустрija књига,
Београд, 2016.

Мишњић Дуго Данојштић

Два основна мотива нове песничке књиге Веселина Мишњића (Петље, 1954) *Пустинјске песме* су љубав и смрт. Између та два појма може се ставити знак једнакости јер песникове љубави најчешће умиру пре него што се остваре. Јер нео животног пут песника прате *"иринички тидме"*.

Међутим, директи јунак се не предаје лако, спреман је на борбу са демоница који му *"гидрно гушу тиду"*, али песма као духовна храна одолева свим наспрајима зла.

Свет ове поезије јесте свет у расулу, међу рушевинама, у самоћи од које се луди када и љубав *"гуши као оидрово тидме"*. Однос добра и зла, наслеђа и патње, среће и пропаст, човека и звери, похоте и чедности, јесу тачке сусретања где песник проверава смисао боравка у таквом свету на ивици пакла. Јер, свет који нам је додељен пут је подлости, презара рају сумње у верност јер *"тидио је брзо гонило тидо јои брже идоде"*.

Оео први циклус *"Пустинјске песме"* од 23 песме исповести је посвећен љубави према Драгој и то љубави која се случајно родила баш у пустинјском песку Сахаре, као контраст сувој, бесплотној природи, али и као симбол човекове празнине коју једино љу-

бав хуманизује. У ствари, у овој поеми од двадесет три певања, пева се љубави догођеној на путовању кроз пустинју и зато овде пустинја постаје и симбол човекове празнине у којој само љубав може успешно опстати, иначе без тог узвишеног осећања сви људи су само пустинје пуне самоће и јада.

И последње певање ове љубавне песме, *"Пустинјско сновиђење"*, јесте балада о непокорности и опроштају од драге која је нестала јер се и сама заувек утопила у бескрајну пустинју живота где је директи јунак више не може срести јер је схватио да је и сам *"ириник који никада гудиловао изван себе тиде"*.

Други циклус *"Јесен заувек"* заглавни мотив има мотив мртве драге, а по нашем мишљењу, садржи и најбоље песме ове збирке. Да није последње три-четири песме које се ни садржајем, ни формом, не уклапају у ову групу песама, оео циклус би имао обележје врло успешне љубавне песме. Песник пева о травичној судбини своје драге која у смрт одлази са *"тидинским осмехом"* да би постала *"једна мама зезада/на небу"*. Директи јунак је опсеант новијењима своје мртве драге, прагећи свој *"ирни вир у сриу"*, да би доживео да на пробуљу види један *"камен како тиде суге"*. Последње две

песме циклуса имају оштре сатиричне жаоке усмерене против изазивача ратних страдања.

И читав последњи циклус *"Сча зезада"*, са поднасловом *"Завичајне песме"*, сав је посвећен односу човека према живогу и смрти, где је пролазност као човекова судбина неминовност, мада се у смрти налазе и клице новог живота. Лепо су у римованим семерцима и осмерцима операни и обичаји људи из песниковог завичаја као и карактерне особине његових земљака. Ове песме претендују да буду и мисаоне што аутору најчешће успева, долазећи понекад до зрелих закључака о људима, Богу и природи.

Све у свему, Веселин Мишњић, песник пореклом из Негосевог завичаја, у *Пустинјским песмама* испольно је језичку једрину и урођену рефлексивност људи родног краја.

